І чужому научайтесь, Свого не цурайтесь... Т. Шевченко

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303 434-0237 434-0807 УНСоюзу: 435-8740 — Тел. з Ню Йорку: BArcly 7-4125 УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 99. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 26-го ТРАВНЯ 1972 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, MAY 26, 1972 No. 99. VOL. LXXIX.

СПРАВА БУДОВИ ХМАРОСЯГУ ДЛЯ НОВИХ ПРИМІЩЕНЬ УНСОЮЗУ БУЛА ГОЛОВНИМ ПРЕДМЕТОМ ТРЕТЬОГО ДНЯ НАРАД ГОЛОВНОГО УРЯДУ УНС

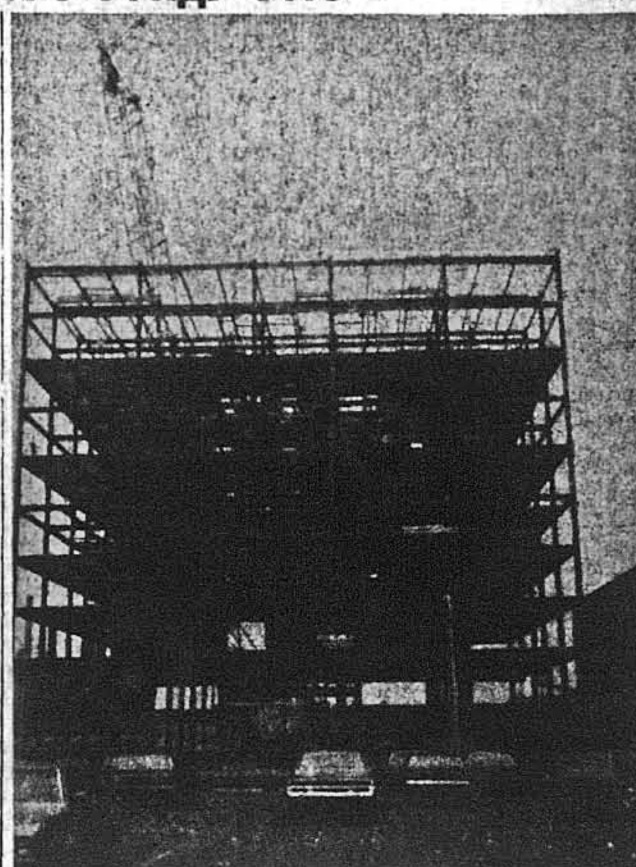
Союзівка, Кергонксон, Н. Й. — Будова 15-поверхового хмаросягу УНСоюзу над Гадсоном в Джерзі Сіті, яка поступає тепер швидкими темпами, була предметом особливої уваги Головного Уряду УНСоюзу в третьому дні його річних нарад в середу 24 травня ц. р.

Наради відкрив гол. предсідник Йосип Лисогір і в дальшому проводили ними, чергуючись, заступники гол. предсідника — проф. Іван Телюк, сенатор Павло Юзик, пані Марія Душник і Володимир Сохан. В нарадах, крім головних урядовців, беруть участь також почесні члени Головного Уряду: кол. довголітній гол. касир УНС Роман Слободян, попередній заступник гол. предсідника інж. Степан Куропась, кол. гол. контролер Іван Іванчук та колишні гол. радні Володимир Дідик і пані Марія Демидчук-Чучман. На початку цього дня нарад ред. Антін Драган відповідав на багато запитів в справі видавництва та періодичних і книжкових публікацій УНСоюзу.

Всі головні урядовці ставили запити та висловлювали свої думки щодо будови 15-поверхового хмаросягу для нових приміщень УНСоюзу та віддаленого від нього на один квартал 23-поверхового житлового дому, спонзором якого є УНСоюз без будь-яких фінансових зобов'язань з його боку. Багато справ зв'язаних з цими будовами з'ясував гол. предсідник Йосип Лисогір, відповідаючи опісля на численні запити. Одним з побажань дискутантів було, щоб частіше і ширше інформувати членство УНСоюзу та громадянство про хід цих будов, бо при відсутності авторитетних інформацій поширюються всілякі вістки і здогади. Справа будови цих хмаросягів була передбачена також на порядок нарад Головного Уряду УНС в четвер 25 травня після цілого ряду інформацій, поданих безпосередньо архітектами.

У третьому дні нарад приділено відповідну увагу також статутові УНС та необхідності його перевірки і доповнень. Для перевірки теперішнього статуту та підготови потрібних пропозицій щодо його змін і доповнень для конвенційної статутової комісії обрано підготовчу статутову комісію, в склад якої увійшли: заступник гол. предсідника проф. Іван Телюк, заступник гол. предсідника на Канаду сен. Павло Юзик та головні радні д-р Богдан Футей, д-р Анна Чопик і проф. Тарас Шмаґала.

На порядок четвертого дня нарад, в четвер 25 травня, були передбачені наради поодиноких комісій перед полуднем та пленарна сесія після полудня.

15-поверховий хмаросяг УНСоюзу йде вгору. Під кінець минулого тижня був покладений сталевий каркас для уже десятьох поверхів будинку. В середу 24 травня закінчено уже дванадцятий поверх.

Комісія Прав Людини Секретаріяту СКВУ відбула чергове засідання

Ню Йорк (СКВУ — УПС). — 22 травня 1972 року тут відбулося засідання президії екзекутиви Комісії Прав Людини Секретаріяту СКВУ, на якому обмірковано поточні справи, зв'язані з пляном праці Комісії.

Згідно з наміченим пляном, Комісія заініціювала оформлення Міжнародного Комітету Оборони Прав Людини, який очолив кол. прем'єр-міністер Канади, Джон Діфенбейкер. В засягу діяльности цього Комітету буде оборона прав людини в Україні, зокрема арештованих українських діячів. Комісія Прав Людини Секретаріяту СКВУ підготовляє для Комітету потрібну документацію.

Як вже було інформовано, на останній пленарній сесії Секретаріяту СКВУ в січні 1972 переведено реорганізацію Комісії Прав Людини, яку очолює сенатор Павло Юзик з Канади. Його заступником є Йосип Лисогір з ЗСА, а секретарем, який одночасно є керівником бюра Комісії, є д-р Михайло Сосновський. Членами Комісії

(Закінчення на стор. 3-ій)

— КОРОТКІ ВІСТКИ —

Четвер, 25 травня 1972

КОНГРЕСМЕНКА БЕЛЛА АБЦУГ ІЗ МАНГЕТТЕНУ, демократка, внесла в Палаті Репрезентантів у Вашінгтоні законопроєкт, який має на меті збільшити правоздатність жінок. За тим законопроєктом, коли його прийнять, буде заборонено фінансовим установам відмовлятись від надавання позичок жінкам на тій основі, що вони жінки — це буде трактуватись, як статева дискримінація. Деякі установи не дають жінкам позичок, або є тільки на невеликі суми на тій основі, що дана особа живе на утриманні чоловіка, не маючи регулярної платні.

ПОСАДНИК ФІЛЯДЕЛЬФІЇ ФРЕНК РІЦЦО підписав петицію, в якій прохається губернатора Пенсильвенії Мілтона Шеппа відновити в тому стейті кару смерти за особливо важкі злочини. Ініціятором такої петиції була група „Дружини поліцаїв та зацікавлені". Губернатор Шепп заявив, що доки він займає той пост, у Пенсильвенії нікого не скарають на горло за будь-який злочин.

КРАЙОВА ОРГАНІЗАЦІЯ КОРПУС ЗДОРОВ'Я займається підшукуванням лікарів для тих районів ЗСА, куди вони не надто хочуть їхати й там працювати. Останнім часом цей Корпус призначив 288 лікарів і дентистів у різні райони, найбільше в підміські запущені дільниці та в майже пустельні сільські райони стейту Аляска.

ПРЕСА І РАДІО У ПІВНІЧНОМУ В'ЄТНАМІ ПРИНЕСЛИ статтю - коментар про відвідини президента Ніксона у Москві з куди гострішим вістрям проти Совєтів, як Америки. В'єтнамські комуністи називають ті відвідини „жалюгідною подією" і американським „трюком", обрахованим на розсварення соціялістичних країн. Але, мовляв, в'єтнамський „свободолюбний" нарід сподівається, що „братній соціялістичний" СССР не залишить своїх союзників у потребі...

ІТАЛІЙСЬКІ КОМУНІСТИ ВИКОРИСТАЛИ минулонедільне вандальське пошкодження славної скульптури Мікельанджеля в соборі святого Петра „Пієта" для кампанії проти уряду й міського управління, що вони не забезпечують скарбів мистецтва проти вандалів. Щоби це доказати, журналіст з комуністичної газети „Паезе Сера" Сандро Мацеріолі, пішов до церкви Святого Петра в Лантерна, де стоїть велика статуя Мойсея роботи Мікельанджеля, перескочив низький бар'єр і замахнувся молотком на голову Мойсея, ніби наслідуючи замах проти „Пієти". Названа газета проголосила це, нетаврувавши міське управління й уряд за нехтування безпекою таких безцінних скарбів.

МекҐоверн має уже найбільшу кількість делегатів з-поміж усіх демократичних кандидатів

Ню Йорк. — Після видатних перемог у вівторкових правиборах у стейтах Орегон і Ровд Айленд сенатор Джордж МекҐоверн, демократичний кандидат ліберального напрямку на Президента диспонує вже тепер майже третиною потрібних для вибору на демократичній конвенції делегатів. За проведеними щоденником „Ню Йорк Таймс" підрахунками, МекҐоверн має 505.35 делегатів, Воллес — 323, Гомфрі — 294.35, Маскі — 159.60, Джексон — 39, пані Чізголм — 16, Міллс — 1.55, „фаворитні сини" — 56. Кількість незобов'язаних делегатів виносить 314.5. Для перемоги на конвенції потрібно 1 509 делегатів. МекҐоверн сподівається здобути потрібну йому кількість делегатів в Каліфорнії і в Ню Йорку. Згідно із проголошеними уже майже повними вислідами правиборів в Орегоні — 2 353 на всіх 2 361 виборчих округ — МекҐоверн здобув там 201 978 голосів або 50 відсотків, Воллес — 80 410 або 20% і Гомфрі — 50 293 або 13%. На республиканському списку президент Ніксон здобув 228 520 голосів або 83 відсотки, конгресмен Пол МекКлоскі з Каліфорнії 29 299 або 11% і конгресмен Джон Ашбрук з Огайо 16 463 голоси або 6%. У правиборах у стейті Ровд Айленд МекҐоверн здобув 15 501 голос або 41 відсоток, Маскі 7 781 або 21%, Гомфрі — 7 671 або 20% і Воллес — 5 794 або 15%. На республиканському списку за Ніксоном голосувало 4 952 голоси або 88 відсотків усіх республиканських виборців, за МекКлоскі — 354 або 6% і за Ашбруком 171 або 3%, за іншими — 134 або 3%.

„Гартфорд Таймс" вимагає відкритих судів над українцями

Гартфорд, Конн. — У передовій „За відкриті суди над українцями" щоденник „Гартфорд Таймс" з 21 травня 1972 р. пише:

„Між звітодавцями, які є на суді над Анджелою Дейвіс у Каліфорнії, є совєтський представник і один із Східної Німеччини. Комуністична пропаганда зчинила великий галас довкола пані Дейвіс, і президент Ніксон зробив розумний крок, запросивши совєтських представників і їх приятелів на той суд, щоб вони побачили, як діє наша юридична система".

Далі щоденник інформує, що Україна перебуває під зверхністю Росії та що це було й перед початком комуністичного режиму, але особливо сильно Росія почала переслідувати українців у останні роки, приписуючи їм „український буржуазний націоналізм". В Україні відбулись і готуються нові закриті суди над українцями. „Американські українці підіймають думку, щоб президент Ніксон під час перебування з візитою в СССР звернувся до відповідних осіб, аби на суди над українцями були запрошені кореспонденти із Заходу. Це добра ідея, і Президент повинен так зробити", — такими словами закінчує свою передову „Гартфорд Таймс".

Кампанію за те, щоб президент Ніксон добився від совєтських чинників допущення західних журналістів на приготовлювані совєтським режимом суди над українськими інтелектуалістами в Україні веде останнім часом Український Комітет для оборони совєтських політичних в'язнів із Вудгейвену, Н.Й.

ТИЖДЕНЬ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ В АНГЛІЇ

Лондон. — Британська Ліґа для Европейської Свободи щороку влаштовує відповідні відзначування Тижня Поневолених Націй. Цього року він буде відзначений у Лондоні й ін. великих містах країни від 25 червня до 2-го липня, про що повідомив голова Британської Ліґи для Европейської Свободи Джон Ґреґем. Екзекутива Британської Ліґи співпрацює з українською та іншими народніми спільнотами в Англії й координуватиме відзначування ТПНацій.

ЗСА І СССР ПЕРЕВЕДУТЬ СПІЛЬНИЙ КОСМІЧНИЙ ЛЕТ У 1975 Р.

Москва. — Президент Р. Ніксон і совєтський прем'єр Алексей Косиґін підписали 24 травня ц. р. договір про співпрацю у космічних дослідах, з конкретним проєктом перевести спільний космічний лет у 1975 році, при чому американський „Аполло" має злучитись в космосі з совєтським „Союзом" і після того спільно перевести лети довкола Землі. У підготові до того експерименту совєтські астронавти будуть вишколюватись в ЗСА, а американські в СССР. Залоги обох космічних кораблів знатимуть обидві мови, щоб могти одні з одними порозумiватись, як теж висилати двомовні звідомлення на Землю. З американського боку визначений Ґлін Люнні, а з совєтського Константин Бушуєв — для спільного переведення плянів і підготови до того лету.

У тому самому дні підписано теж в Москві договір про співпрацю в ділянках науки і техніки. Той договір підписали державний секретар Вілліям Роджерс і голова совєтської державної Комісії для справ науки і техніки, Владимир Кірілін.

Президент Ніксон склав 24 травня ц. р. вінок на могилі совєтського Невідомого Вояка та перевів знову кілька годин на засекречених нарадах з совєтськими провідниками. У 2-годинній нараді на Кремлі взяли участь з американського боку президент Ніксон, державний секретар Роджерс, Генрі Кіссінджер і асистент державного секретаря для европейських справ Мартін Гілленбранд, а з совєтського боку Підгорний, Брежнєв, Косиґін, Громико й Александров. Після того президент Р. Ніксон нараджувався теж довго з своїми найближчими співробітниками, після чого його відвезли до підміської „дачі" Леоніда Брежнєва на дальші засекречені наради в чотири очі.

За твердженням кореспондентів — у розмовах Ніксона з Брежнєвим Президент кількакратно заторкнув справу В'єтнаму, але — мабуть — без будь-якого практичного успіху. На таких нарадах заторкувано також справу панъевропейської конференції безпеки, яку Совєти хотіли б відбути ще в цьому році. ЗСА у принципі погоджуються на таку конференцію, але поручають дбайливо підготовити її, щоб мати згори гарантію її успіху. Повідомлено теж, що 25-го травня мали приїхати до Москви голови делегацій на американсько-совєтській конференції про обмеження атомової офензивної і дефензивної зброї в Гелсинках, Фінляндія, Джеральд Смит і Владимир Семьонов. На цій підставі приявні у Москві журналісти прийшли до переконання, що в п'ятницю договір у цій справі — найважливіший з усіх, що їх підписали, чи ще підпишуть у Москві за перебування там президента Ніксона.

Пані Ніксон спричинювала затримку у вуличному русі

У середу 24-го травня пані Пат Ніксон продовжувала свою мандрівку по Москві, при чому за кожною її появою на вулиці збігалося стільки людей, що зупинювався коловий рух. Програма пані Ніксон була дуже багата й різнородна. Вона відвідала університет, була у великій московській державній крамниці, де купила коронкові хустки для своїх доньок, — їла морозиво, була у Географічному й Геологічному музеї, де завели її на виставку зразків совєтських природних багатств, а вечором була у цирку де стиснула лапу ведмедя Ґоші. Під час перебування пані Ніксон в департаментовій крамниці „ҐУМ" стільки народу товпилося туди, що зачинено вхідні двері. Невідомі заглядали з вулиці крізь виставкові вікна й оплескували пані Ніксон, яка своєю поведінкою здобула собі симпатію у широкої московської публіки. Товаришили їй дружини совєтського міністра закордонних справ Андрея Громика і совєтського амбасадора у Вашінгтоні Анатолія Добриніна, мабуть тому, що обидві знають дещо англійську мову.

Американське летунство бомбардувало успішно околицю Ганою

Сайгон. — Американські літаки з наземних баз та літаконосців перевели у минулий вівторок 190 налетів проти Північного В'єтнаму, а наступного дня ще більше. Вони знищили електрівню в Гонгай за 24 милі від порту Гайфонгу і водну електрівню в Намдінь на південь від столиці Ганою. З американського боку заявлено, що летунство не отримало ніякого обмеження своїх дій під час відвідин президента Ніксона у Москві. Американці признали, що один їх джет був збитий і що в Південному В'єтнамі втратили два гелікоптери, при чому, мабуть загинуло 9 вояків. Комуністи проголосили, що вони збили над Північним В'єтнамом 11 американських машин в минулий вівторок і три дальші в середу — комуністичні цифри про американські воєнні втрати, особливо в літаках, були завжди фантастичні. В наземних боях південні в'єтнамці знову виявили ініціятиву, перевівши три рейди в окупованих комуністами областях країни. 600 південно-в'єтнамських вояків перевезено американськими гелікоптерами, знову інші з'єднання перевезено висадними човнами з американських військових кораблів в затоці Тонкіну.

СССР готується збирати врожай, закуповує зерно у Америці

Москва. — Західні кореспонденти інформують із Москви, що в пресі, радіо й телевізійних передачах в СССР багато уваги присвячують майбутньому збиранню врожаю. ЦК КПСС вже опублікував „указ" про те, що на цьогорічне збирання врожаю будуть змобілізовані кадри робітників і службовців у містах і селищах міського типу. Найбільше вони мають допомагати під час жнив при обмолоті та перевезенні зібраного зерна до токів і елеваторів. „Ударникам" праці будуть виплачувати різні премії. Совєтські керівники стурбовані станом сільського господарства. Не передбачується великого урожаю, а потреби в країні ростуть, і СССР закуповує в ЗСА велику кількість пшениці та ін. культур. Остання зима була майже без снігів, з великими морозами, багато озимих посівів вимерзли та їх довелося пересівати. Тому ЦК КПСС домагається, щоб під час збору майбутнього урожаю не було втрачено „ні однієї зернини". Будуть змобілізовані також „народні дозорці", дружини переважно з комсомольців, які пильнуватимуть, щоб не розтягали „народного добра", не розсипали зерна на полях тощо.

Митрополит Мстислав закликає, щоб през. Ніксон згадав під час свого перебування в Києві також й ув'язнених українців

Бавнд Брук. — У понеділок 22 травня ц. р. Митрополит УПЦеркви у ЗСА і Первоієрарх православних українців у вільному світі Мстислав переслав през. Річардові Ніксонові через американську амбасаду в Москві телеграму такого змісту:

„Дорогий Пане Президенте, З волі Божого Провидіння Ви перебуваєте тепер у далекій і тяжкій подорожі, щоб послужити улюбленій Вами ідеї — наблизити ввесь світ до правдивого і тривалого миру, який би дав людині змогу бути людиною, а кожному окремому народові жити вільним життям. В цій невимовно тяжкій місії супроводжає Вас любов і відданість усіх людей доброї волі і, зокрема, американських патріотів. Всі вони щоденно молять Господа за Вас і за успіх Вашої історичної місії. Запевняю Вас, що такі самі гарячі молитви до Престолу Всевишнього складають сьогодні єпископи, священики й вірні Української Православної Церкви в ЗСА та всі православні українці у всьому вільному світі.

„Боже Провидіння скерувало, щоб під час цієї подорожі Ви відвідали Київ, тисячолітню столицю української нації, в якій 30 років тому, в чудовій катедрі Св. Андрія, я був хіротонізований на єпископа Української Православної Церкви. Сьогодні ця катедра, як і багато інших стародавніх храмів України замкнено для молитви і розмови людини з її Творцем. Саме сьогодні, коли Ви будете оглядати чарівні київські гори й будете дивитись ув очі з прадідів і дідів київлянам, згадайте тоді в своїй щоденній молитві й тих моїх рідних по крові й кості численних братів і сестер, переважно українських учених, письменників, мистців, студентів і робітників культури, що заповнюють тепер київські в'язниці та чекають у них на суворі присуди й заслання до концентраційних таборів лише і тільки за любов до людини та за змагання здійснити дароване Богом право мати свою Батьківщину Україну вільною й суверенною державою. Лише і тільки про це Вас сердечно прошу! — Ваш брат у Христі — Мстислав, Митрополит Української Православної Церкви в ЗСА і Первоієрарх православних українців у вільному світі".

Копії цієї телеграми переслано віце - президентові Спіро Егню, Вілому Домові і Державному Департаментові.

Литовці демонструватимуть у неділю на Таймс Сквері в Ню Йорку, закликають українців

Ню Йорк. — Асоціяція Балтійських Народів БАТУМ, до якої входять представники литовського, естонського і латвійського народів, влаштовує цієї неділі 28-го травня о 1-ій г. пополудні велику антимосковську демонстрацію в центрі Ню Йорк на Таймс Сквері, 42 вулиця і Бродвей. Асоціяція БАТУМ звернулася до Централі Українського Конгресового Комітету з проханням і запрошенням українців взяти участь у цій демонстрації із своїми транспарентами, щоб виявити одностайність представників Поневолених Націй супроти геноцидної політики Москви. Демонстрація відбудеться у зв'язку із самоспаленням литовського громадянина студента Романа Талянти на знак протесту проти московської окупації його країни та на знак підтримки молоді, яка вимагала в столиці Литви Каунасі „Свобода Литві". З Канцелярії УККА дир. Іван Базарко повідомив, що УККА заохочує українців взяти участь у цій масовій демонстрації, із власними транспарентами і прапорами.

Закінчено друк великої праці д-ра Л. Луцева про Василя Стефаника

Джерзі Сіті. — У друкарні „Свободи" закінчено друкування великої монографічної праці д-ра Луки Луцева п.н. „Василь Стефаник — співець української землі", написаної і виданої для відзначення сторіччя з дня народження автора „Дороги", „Синів" і „Марії". Це видання нараховує 488 сторінок друку з додатком 8 сторінок ілюстрацій і буде найбільшим і найзмістовнішим з усіх праць і видань, що появилися для відзначення сторіччя Василя Стефаника не тільки на еміграції, але і в Україні. Автор монографії д-р Лука Луців подає оцінку творів Василя Стефаника на основі і на тлі життєпису письменника, не виключаючи ніяких творів, що могли колись неподобатися тим чи іншим політичним угрупуванням і що їх сьогодні совєтський режим в Україні намагається промовчувати, а то й виключати з творчости Василя Стефаника. При розгляді біографії і творчости Василя Стефаника д-р Л. Луців спростовує перекручення і неправдиві твердження підсовєтських літературознавців і їх висновки щодо такого чи іншого спрямування творів В. Стефаника. Окремі розділи монографії присвячені ролі жінки в творах В. Стефаника, як також його листам, багато із яких є важливою частиною його творчости. Спеціяльні уваги присвятив д-р Л. Луців розглядові мистецької сторінки творів В. Стефаника, як також з'ясуванню „літературних впливів" на В. Стефаника, стверджуючи, що В. Стефаник це наскрізь самобутній оригінальний письменник і що його літературне спрямування охоплює і реалізм, і символізм і імпресіонізм. У висновках д-р Л. Луців стверджує, що Василь Стефаник не був і не може бути прихильником тієї колективної невільничої системи, в якій живе тепер українське селянин і що його герої бажали працювати на своїй власній землі. Перу д-ра Л. Луцева, автора виданої монографії, належить низка статтей про В. Стефаника, друко-

д-р Лука Луців

(Закінчення на стор. 3-ій)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Підрядна роля ОН

Теперішня „вершинна" конференція у Москві знову підкреслила правду, що Об'єднані Нації втратили значення, як організація, здатна вирішувати поважні міжнародні конфлікти. Це право зберегли за собою великі держави, з яких кожна керується власними інтересами, а не чартером ОН з його загальнолюдськими ідеалами. Тому, коли постають у світі великі й грізні кризи, Рада Безпеки ОН може тільки тоді успішно встрявати, якщо захочуть цього великодержави, постійні члени Ради безпеки. Досвід доказав, що дуже часто Москва і Пекін були проти встрявання ОН у міжнародні конфлікти.

Те саме стосується обох актуальних міжнародних конфліктів, які від років кепкують з усіх фраз про мир і безпеку у світі: Близький Схід і В'єтнам. Від осени 1967 року Рада Безпеки й генеральний секретар ОН уповноважили шведського дипломата Гуннара Яррінга для ведення мирового посередництва між Ізраїлем і арабами. До нинішнього дня на Близькому Сході існує непевне воєнне перемир'я, бо Москва підтримує арабський світ, а Вашингтон Ізраїль.

Подібна ситуація із справою В'єтнаму. СССР і Китай стояли завжди на становищі, що Об'єднаним Націям нема ніякого діла до того конфлікту. Новий генеральний секретар ОН Курт Вальдгайм хотів був зактуалізувати тепер цю справу на терені Ради Безпеки — Москва і Пекін спротивилися. Вальдгайм мав бодай ту більшу за свого попередника У Танта відвагу, що в листі до цьогомісячного голови Ради Безпеки, амбасадора ЗСА Джорджа Буша ще раз заявив: „Я твердо відчуваю, що ОН не можуть довше бути німим свідком страхіть тієї війни" — і того листа оприлюднив. Практично все залишиться по-давньому, поки Москві й Пекінові буде вигідно продовжувати війну у В'єтнамі, щоб капостити Америці.

Тому нічого дивуватися, що престиж Об'єднаних Націй щораз падає. Подорожі Ніксона до Пекіну й Москви доказали, що і як терен зустрічей дипломатів ОН втратили значення, бо вирішними є розмови голів великодержав.

Спекуляція з Шелестом

Шукаючи якоїсь сенсації у зв'язку з відвідинами през. Ніксона в Москві, кореспонденти західніх, особливо американських, газет рознесли по всьому світі повідомлення про відсунення першого секретаря ЦК Комуністичної Партії України і члена кремлівського Політбюра Петра Ю. Шелеста на підрядне становище котрогось там із черги заступника прем'єра Совєтського Союзу. Цього, мабуть, треба було журналістам для підкреслення боротьби, що нібито точиться в кремлівському керівництві за таке чи інше спрямування зовнішньої політики Москви. В оцінці цих же журналістів Шелест нібито є репрезентантом кремлівської непримирливої „твердої лінії" супроти ЗСА.

Потвердження цих припущень покищо не одержано. Повідомлення про призначення П. Шелеста на становище заступника голови Ради Міністрів СССР подали московські „Известия" на 1-ій сторінці 21 травня ц. р., а московська „Правда" на 2-ій сторінці того ж дня, тобто напередодні приїзду Ніксона до Москви. Указ Верховного Совєту СССР про це призначення, датований днем 19 травня 1972 р., був підписаний М. Підгорним і М. Георгадзе. Але в ніякій із совєтських газет не було повідомлення про усунення Шелеста з його посту в московському Політбюрі і з його становища в київському ЦК КПУ. Виходить, що на обох становищах він залишається й далі. Щобільше в понеділок 16 травня ц. р. П. Шелест приймав у Києві, як член Політбюра ЦК КПСС і як перший секретар ЦК КПУ, делегацію комуністичної партії Східньої Німеччини, очолювану секретарем її ЦК Г. Грюнебергом. Єдиним аргументом у користь міркувань журналістів щодо Шелеста могло б бути те, що про нього немає ніякої згадки в офіційному повідомленні про пленум ЦК КПСС, який відбувся під проводом Л. Брежнєва і з його доповіддю 19 травня ц. р. у Москві і який був присвячений питанням „міжнародної ситуації". В дискусії з приводу цієї доповіді Брежнєва виступали від УССР тільки А. Ватченко — перший секретар Дніпропетровського обкому КПУ і Б. Патон — президент АН УССР, але постанова в цій справі була прийнята одноголосно, тобто мусів за неї голосувати й Шелест. Можливо, тільки, що його згоду на цю постанову „куплено" призначенням його на становище заступника голови Ради Міністрів СССР.

Як би там не було, про якийсь розкол чи перемогу того чи іншого напрямку в закордонній політиці Москви говорити не приходиться. Здогади у зв'язку з Шелестом могли бути пущені в рух самими таки совєтськими чинниками для відповідної „гри" із делегацією ЗСА.

У СВІТЛІ ШЕВЧЕНКА

СЛОВО ГОЛОВНОГО КОНТРОЛЕРА Д-РА МИХАЙЛА ДАНИЛЮКА ПІД ЧАС ЦЕРЕМОНІЇ ПЕРЕД ВІДКРИТТЯМ РІЧНИХ НАРАД ГОЛОВНОГО УРЯДУ УНСОЮЗУ

Слідами кращих традицій УНСоюзу збирається керівництво цієї найстаршої і найбільшої української установи у підніжжі пам'ятника великому Кобзареві. Наче б хтось у минулому навмисне задумав привести кожного майбутнього члена керівництва УНСоюзу раніше до стіп Шевченка, щоб пригадати, „чиї ми діти", щоб скріпитись його ідеями, і тоді йти дружньою ногою до спільних нарад.

Зворушливий момент — починати дебати, звернувши раніше очі на різьблену постать Кобзаря. Це — наче шукання мотта для сили, щоб відділити здорове зерно від накопичення куряви.

Завжди є у нас особливі справи. Але цього року, здається, їх більше або ж вони більше очевидні. Можливо, одне й друге. Мається на увазі, звичайно, не так т. зв. біжучі справи дня, а цілість нашої установи, атмосферу всієї нашої української громади у вільному поселенні, призначення і відповідальність усього провідного кадру у вільному світі, а в тому числі й нашого УНСоюзу. Справи, які визначають нашу прикметність, ціль праці, наші надії.

Міцний наголос на такий хід наших думок, безперечно, поставили факти і події з землі наших батьків. Факти нової хвилі духового ґеноциду в Україні стають для нас особливо яскравими у нашому думанні, а у світлі Шевченкового „боріться — поборете" спонукують до краще обдуманої, міцнішої, більше об'єднаної, цілеспрямованої праці.

Якщо б можна було перефразувати народну приказку, що друзі пізнають себе в біді, то можна висловитись, що суцільність і живучість нації можна визначити в часи скрути, національної небезпеки. І ось вона, задумана окупантським режимом, як національна катастрофа, — перед нами. Скільки енергії, праці, мудрости і посвяти потрібно, щоб встоятись? Єдиною барикадою нам залишається лише віра в українську людину, а єдиним пляном дії — витримати до кінця. Задум наш видається неймовірним, фантастичним, а в той же самий час — єдиним.

Не мають іншого виходу з цієї ситуації і наші брати в Україні, а тому зовсім не випадково стала помітною одчайдушність, безприкладна ризикованість, самопосвята у численних випадках. „Боріться — поборете" не розуміється лише, як поетичний патос, а набрало дуже реального і конкретного значення, байдуже, що методи спротиву мають численні різновидності, які нам іноді й важко збагнути.

У цій ситуації очі активу в Україні, безперечно, звернені і на Захід, на Об'єднані Нації, на вільні країни, як на своїх союзників, що разом писали і ґарантували всім людські права.

Якщо країни вільного світу мали б бути союзниками нашого народу, то українська еміграція, видається, напевно вважається нашими кадрами в Україні такою, що мусить стояти в одній і цій самій лінії духового фронту цілої нації. Якщо так воно є, якщо й ми приймаємо, що стоїмо із нашим народом в одній лінії змагань за свою самобутність, то повинні говорити про суцільний фронт усіх частин нашої громади.

Сподівання на суцільний фронт, як в Україні, так і передусім у нас на еміграції, ставлять високі вимоги, очікують мудрости, компромісу у конструкції об'єднаної лінії, абсолютної соборности у кожній ділянці духового, культурного, громадського і політичного життя. Широка, всегромадська, всенародна, демократична й об'єднуюча база наших дій, праці, задумів — це імператив нашого дня.

Не можна б відійти від пам'ятника Шевченкові, щоб не думати над його словами, що „хай мати усміхнеться, заплакана мати". Але цього мало, щоб лише над тим думати. Для реалізації цього задуму потрібно конкретних заходів, а серед них, за словами Шевченка, — „обніміте, брати мої, найменшого брата". У наших специфічних обставинах завжди залишиться сумнівним, хто і коли мав би бути більшим або меншим братом, а, врешті, це й не суттєве, якщо маємо на думці справді добро цілої нації, а не окремих груп.

Обняти брата — це не зневага або жовч, це не почуття домінації або охота диктату, це не калькуляції, щоб його обдурити або використати. Це справжня пошана, втримання своєї і свого брата гідности, повага до кожної, хай і відмінної, думки чи ідеї. Це втримання при співдії кожної творчої одиниці. Це зречення особистої чи групової амбіції у користь демократичного керівництва цілістю справи і праці. Це компроміс замість опанування один одного, це глузд і творча думка замість емоційности і впертости.

Такими обнятими задумував нас наш Кобзар, такими нас хоче бачити розтерзана земля наших предків. Десь і колись таке наше переродження мусить початись. А воно необхідне, якщо маємо на увазі виправити наші численні недоліки у житті нашої громади у вільному світі, а зокрема в Америці.

УНСоюз має добру традицію стояти часто в аванґарді різних громадських або політичних подій, він не раз був прикладом, не раз був провідником у численних діях нашої громади. І в цій скрутній ситуації, яка тепер знов існує в Україні, серед недоліків наших еміграційних буднів, наша громада знов чекає на здоровий почин, приклад, відновлення здорових засад праці провідного активу та різних громадських або політичних організацій. Може це знов судилось УНСоюзові дати черговий приклад?

Так хочеться надіятись. Інакше ми не могли б збиратись під пам'ятником Шевченка перед своїми нарадами, бо це була б профанація його. Тож усі надіймось, що у цей важливий час ми дамо кращий приклад соборности, винесемо відповідальність перед нашою громадою, нашим народом, нашим Кобзарем. Хай він нам дасть сили, щоб ми чистими думками продовжували його ідеї.

Роман Рахманний

НАМ КОЖНОМУ БУТИ СТОРОЖЕМ БРАТА СВОГО

Бувають у житті людей і народів проміжки часу, коли справді хочеться взяти голову в руки і разом з Тарасом Шевченком д и в у в а т и с я: „Чому не йде апостол правди і науки", щоб допомогти нам знайти вихід з бентежного становища. Але й існує в такій ситуації істина, що її — за висловом Христа — знають маленькі діти, а тільки дорослі чомусь не всилі збагнути її.

Нинішня ситуація української громади поза межами України схожа на лябіринт, в якому схрещуються різні думки, лунають суперечні заклики і пропонуються бентежні напрямки. Наше громадянство до глибини душі порушили недавні події в Україні, де арештовано найбільш активних, вдумливих і сміливих українців.

Це справедливе почуття обурення, жалю й протесту проти московського беззаконня ускладнюється мішаними почуттями у зв'язку з іншою подією: згідно з повідомленнями київської преси там арештовано бельгійського громадянина українського роду — Ярослава Добоша. Офіційне київське повідомлення говорить, начебто Я. Добош приїхав в Україну з особливими дорученнями одного українського еміґрантського середовища і мав встановлювати зв'язки з деким, кого опісля — чи одночасно з ним — арештували органи КҐБ.

Ніхто з нас не має можливости перевірити правдивости цього твердження, а словам Москви ми не сміємо йняти віри. Для такого нормального людського довір'я у нас нема ніяких підстав, бо з совєтської України ми постійно чули брехливі твердження і зловмисні плямування чесних людей. То чому в цьому випадку офіційні київські чинники мали б говорити правду?

Різні мотиви

Поскільки українці багаті на довголітній і болючий досвід, в цьому випадку розсудок велить нам здогадуватися, що за повідомленнями совєтської преси таїться намір київського режиму одним махом приголомшити не два, а кількох горобців нараз.

Поперше, арештуванням українських активістів у Києві та Львові режим хоче залякати молоде покоління України, щоб воно не мислило навіть совєтськими державницькими категоріями, а обмежилось п о б у т о в и м и справами.

Подруге, арештування українського відвідувача з Бельгії має на меті „підготовити" туристів до сумирного відвідування совєтської імперії: щоб ніхто не пробував встановлювати дружніх зв'язків з громадянами України за винятком найближчої родини. Бо турист, згідно з наміром Москви, має лише привезти чужоземну „тверду" валюту і — мовчати.

Потретє, а р е ш т у в а н н я видних совєто - українських діячів культури, відомих на еміґрації, має на меті пригнобити ту частину української еміґрації, яка покладає надії на еволюційний розвиток громадської, культурної та політичної думки в Українській ССР. Пляновики в Києві, мабуть, вірять, що від почуття пригноблення невдачею до т. зв. визнання твердої і нібито незмінної совєтської дійсности еміґрантським еволюціоністам вже тільки один крок.

Але куди важливішим наміром КҐБ є внести розлад в у к р а ї н с ь к е громадянство у державах Заходу саме арештуванням члена СУМ'у Яр. Добоша. Адже в київському п о в і д о м л е н н і просто натякається, що якби не було таких еміґраційних активістів, якби еміґрація не займала активної постави супроти Української ССР, тоді, мовляв, не було б ніяких арештів у 1972 році.

Зайва суперечка

На лихо, в нашому громадянстві вже залунали відокремлені голоси, що, мовляв, справді треба було обмежитися лише культурними питаннями, неполітичними зустрічами та визнанням „радянської дійсности", і все було б гаразд. І напевно є й будуть між нами такі, що виправдано заперечуватимуть ці твердження. Ось і нові великі дебати готові. Українське громадянство поза межами України матиме новий м'ячик, довкола якого можна буде метушитися рік або й більше, а опісля учасники завзятих дебатів довгі роки відчуватимуть пекучі рани від моральних ударів, завданих противниками.

Навіть діти нині розуміють, що саме на арену такої безплідної суперечки хоче спрямувати нашу громаду Москва. І юнак порадив би нам: збережіть рівновагу духа, а всі свої сили спрямуйте на гідну протестаційно - інформаційну роботу в обсягу особистих і групових можливостей.

Робити будь - кому закид, начебто його д і я л ь н і с т ь спричинила арешти в Україні, означає підтримувати твердження речників Москви в Україні. А втім, такий закид був би нерозумний і нечесний. Бож відомо, що Кремль ніколи не потребував порад ані допомоги будь - яких еміґрантів для своїх численних ув'язнювань, засудів та розстрілів. Нині навіть західні вчені врешті зрозуміли, що Москва потребує лише живу людину, а судова справа там завжди знайдеться для „покарання" тієї людини.

Єдиною лавою

Якщо ми всі такі щирі українці, як думаємо про себе; якщо ми дійсно знаємо шлях врятування української нації, тоді вміймо і посміймо одностайно стати обороною лавою довкола малої групи українців — в тому числі й незнайомого нам Я. Добоша. Бо чесному з собою українському патріотові вистачає знати, що якийсь українець опинився в біді, щоб негайно поспішити йому з допомогою.

Відомо, як вели себе чехи в Австро - Угорщині. Коли тільки на якогось чеха нападали австрійські німці або мадяри, він гукав на ввесь голос: „Я — чех, я — чех!" На той поклик незнайомі йому чехи бігли рятувати земляка, бо вони почували себе живими членами живої чеської нації.

Нам, українцям, цього почуття теж не бракує. Але інколи, в бентежні часи, затьмареним ворожою пропаґандою, нам бракує розуміння, що в критичній ситуації думай насамперед про те, як допомогти загроженому братові, а не розпочинай дискусій про те, що і як треба було робити раніше.

І сьогодні для нас іншого виходу нема. Становище української нації дуже тяжке, і не ми його спричинили, а смертельні вороги її. Ворогів тих багато, а приятелів мало. Тому кожен з нас, буквально, мусить бути сторожем брата свого.

Д-р Павло Джуль

ЧОМУ ПОСТІЙНЕ НАВЧАННЯ

(З нагоди IX Наукового З'їзду УЛТПА)

Найкращим дорадником лікаря є його знання, яке він одержав від своїх учителів, вичитав у численних томах медичних писань чи здобув шляхом життьового досвіду. Вже у заранні історії лікарі вивчали медичні книжки і навіть мали великі бібліотеки, присвячені медицині та медичному мистецтву. Самозрозуміло, що література у тих часах була дуже обмежена, і багато лікарів могли похвалитися, що прочитали все, написане великими мудрецями про людські хвороби та їх лікування.

Почавши від середніх віків, медична література почала зростати і завдяки перекладам таких клясиків, як Гіпократ та Гален, ставала доступною лікарям багатьох національностей. В и нахід друкарства причинився до поширення та нагромадження медичних писань, що дало спонуку до дальшого розвитку медичних наук. Поширення медичних писань змінило також і спосіб навчання.

Колись учні лише слухали своїх учителів, набираючи від них знання та досвіду. Пізніше медичне знання не було вже передаване лише усною дорогою від учителя до учня, але черпалося з книг, писаних велетнями медичної історії. Тепер медичне навчання є дуже складним процесом, в якому беруть участь багато чинників, зорових та слухових елементів. Студент не тільки користає із знання та досвіду вчителя, але до його послуг є багаті бібліотеки та лябораторії. У школі учень здобуває тільки підставові знання, а його медичні знання збагачуються читанням журналів та книжок і життьовим досвідом. Він постійно мусить підвищувати рівень свого знання і слідкувати за безупинним розвитком медичних та біологічних наук, як також за випробовуванням нових способів лікування.

Наприкінці XX стол. лікар стоїть віч-на-віч із колосальною кількістю медичних книжок, журналів та брошур, перед рядом складних питань щоденного життя. Під покривалом медичного поступу появляється тепер багато недоказаних теорій, які, потривавши якийсь час, переходять у забуття. Лікар мусить уміти підбирати відповідний матеріял для поглиблення свого знання. Життя закоротке, щоб прочитати всі медичні підручники чи відвідати всіх великих учителів по медичних осередках.

Лікарі, як і всі інші професіоналісти, мають свої особисті уподобання, звички та погляди. Не всю життьову мудрість можна вичитати у книжках, тому вже від давен-давна лікар у потребі звертався до другого лікаря за порадою та допомогою. Соціологи власне й думають, що це стало поштовхом до виникнення певних угруповань лікарів, які з часом перетворилися у товариства чи то місцеві, чи національні. До цього причинився також розвиток суспільних устроїв та держав.

Незвичайний поступ медичних і біологічних наук у нашому столітті поставив перед лікарем багато складних етичних, суспільних та правних питань. Деякі з них стають щораз пекучішими, як контроля народжень, зміни ґенів, пересадження органів, продовження і збереження життя. Над цими питаннями радять тепер представники уряду, медицини та права. Ці питання стали актуальними в усіх державах світу. Нині немає іншої професії, яка була б так випробувана, досліджувана і контрольована, як медицина.

Перед кожним із лікарів стоїть питання вільного часу. Як знайти вільні години для читання та самовдосконалення? Перевантаження щоденною працею забирає дні, вечори, а часто й ночі, так що він не має часу навіть для родини, не то для себе. Як знайти час на читання? Після докладного іспиту совісти виходить, що єдиною розв'язкою є досконала організація часу та йо-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Лука Луців

ПРАВДА ПРО ІВАНА ФРАНКА В ЙОГО ТВОРАХ

(2)

І. Франко все своє життя боровся за національну й соціяльну справедливість для українського народу. Коли він почав працювати як письменник і громадський діяч, модні були в Галичині ідеї соціялізму. Молодий ідеаліст по-своєму захопився тими думками, вірячи, що польські соціялісти будуть справедливо ставитися до своїх українських товаришів. Та під час виборів Іван Франко побачив, що польські соціялісти думають панувати над українцями так само, як і польські буржуазні партії. Тоді Франко покинув співпрацю з польськими соціялістами та працював для добра українського народу в рядах українських партій, спершу Української Радикальної партії, а пізніше української Національно-Демократичної. Ці обидві партії в своїй програмі мали як найбільшу свою мету — самостійність і н е з а л е ж н і с т ь України.

І. Франко пізнав, що соціялізм, ота „релігія, основана на догмах ненависти і клясової боротьби" — не дасть щастя нашому народові і всьому людству.

Він писав про це в 1897 р. так:

„Признаюся, я ніколи не належав до вірних тої релігії і мав відвагу серед насміхів і наруги її адептів нести сміло свій стяг старого, щиро - людського соціялізму". В 1904 році І. Франко передбачав те, що тепер діється в Україні. Він писав, що коли б здійснити комуністичну програму, то це було б „запереченням всяких вільних робітничих спілок", це була б „однакова примусова праця для всіх, було б заведення примусових армій, особливо для рільництва".

Автор „Мойсея" п и с а в майже 70 років тому, що „всевладність комуністичної держави, зазначена у всіх 10-ох точка комуністичного маніфесту, в практичнім переведенні означала б тріюмф нової бюрократії над суспільністю, над усім її матеріяльним і духовим життям". Про повищі погляди Франка на комунізм тепер не згадують в Україні, а пишуть, що Великий Каменяр був прихильником їхньої комуністичної диктатури . . .

Подібно фальшують там Франкові погляди на справу самостійности України. Павло Тичина, як вірний слуга Москви, написав, що „Іван Франко довів безглуздість твердження н а ц і о н а л і с т і в про нібито можливу „національну самостійність" України у відриві від Росії, і заявив, що справжній розквіт життя України можливий тільки в тіснім зв'язку з Росією". Московський підбрехач П. Тичина вирвав одне речення зі статті І. Франка з 1900 року і понаписував повищі брехні, щоб приподобатися Москві. Ми наводимо цілий уступ із цієї статті, щоб читачі бачили, як підлабузнюються окупантові навіть ті, що колись писали про „золотий гомін" над Києвом. Франко писав 72 роки тому так:

„Ідеал національної самостійности в усякому погляді, культурнім і політичнім, лежить для нас покищо, з нашої теперішньої перспективи (це було 1900 р. — Л. Л.), поза межами можливого. Нехай і так! Та не забуваємо ж, що тисячні стежки, які ведуть до його здійснення, лежать просто таки під нашими ногами, і що тільки від нашої свідомости цього ідеалу, від нашої згоди на нього, буде залежати, чи ми підемо тими стежками в напрямі до нього, чи може звернемо на зовсім інші стежки".

Написана у 1880 р. поезія І. Франка „Не пора, не пора" стала як другий національний гимн українців.

У 1883 р. поет написав поезію „Розвивайся ти, високий дубе", в якій вірив, що

Розпадуться пута вікові,
Тяжкі кайдани,
Непобіджена злими ворогами
Україна встане.

Встане славна мати Україна,
Щаслива і вільна,
Від Кубані аж до Сяну-річки
Одна, нероздільна.

Щезнуть межі,
що розмежували
Чужі між собою,
Згорне мати до себе всі діти
Теплою рукою.

Діти ж мої, діти нещасливі,
Блудні сиротята,
Годі ж бо вам в сусід
на услузі
Свій вік коротати!

Чи ще ж то ви мало
наслужились
Москві і ляхові?
Чи ще ж то ви мало
наточились
Братерської крови?

Пора, діти, добра погляділи
Для власної хати,
Щоб ґаздою, не слугою
Перед світом стати!

Ще в 1896 році І. Франко написав „Пісню українських хлопів радикалів" (Який то вітер шумно грає від Сяну, Прута до Карпат?), яку несправедливо оцінював Антін Крушельницький, закидаючи їй замало революційности. Іван Франко пояснював критикові, що його пісня містила „в собі характеристику соціяльного та національного тла того кутка України (це значить Галичини — Л. Л.), на якім повстав радикальний рух, а надто містила в собі в дусі виробленої радикальним рухом програми оклики не кривавої відплати і насильного суспільного перевороту та самого самосуду, але оклики національної самостійности і вирівнання суспільних різниць о р ґ а н і з а ц і є ю народних мас і культурною та просвітньою п р а ц е ю" („Давнє й нове", Львів, 1911, стор. 256-257).

І. Франко в 1887 р. надрукував казку „Як русин товкся по тім світі", де вірно представлена політика Росії у відношенні до України. Помер українець. Секцію його тіла роблять ті самі три лікарі, які його лікували так, щоб найшвидше помер. Ці лікарі — це татарин, поляк і москаль (так пояснив сам Франко — Л. Л.). Під час секції лікарі хваляться, як вони старалися приспішити смерть пацієнта. Та найбільшу заслугу в справі смерти українця приписує собі „протомедик - москаль". Він каже, що ані татарська, ані польська методи винищування українців не могли дати повного успіху, тому він покористувався своєю власною методою. Москаль-протомедик каже:

„Я головною підвалиною його життя признав „Індепендентіам сумі позіта" („В найвищій мірі розвинена незалежність"), звану також „Манія автономіка" (Манія до автономії, самоуправління) — і проти тої чисто психічної х в о р о б и звернув я весь апарат також психічних способів, поки його душа не стратила віри в своє власне існування і нарешті таки не покинула цього велетенського тіла" (І. Франко. Твори, Книгоспілка, Ню Йорк, том III, стор. 309-310).

Оця Франкова казка показує, що її автор добре зрозумів політику Москви у відношенні до українського народу. Це була політика царської Росії, але й тепер червона Москва продовжує русифікаторську політику коронованих диктаторів. Та ми віримо разом із І. Франком, що „непобіджена злими ворогами Україна встане". Діти своєї матері-України послухають її просьби:

Пора, діти, добра погляділи
Для власної хати,
Щоб ґаздою, не слугою
Перед світом стати!

Читаймо твори І. Франка і переконаємося, що поет був проти національного й соціяльного поневолювання. Правда, в поемі „Гадки на межі" він мріяв про „безмежні поля" та про „управлену спільним трудом ріллю", але ми вже бачили вище, що письменник змінив свою

(Закінчення на стор. 4-ій)

Авторський вечір Миколи Понеділка в Едмонтоні

По п'яти роках завітав знов до Едмонтону з Ню Йорку один з відомих і видатних українських письменників Микола Понеділок, автор двох збірників гуморесок „Вітаміни" і „Соборний борщ", збірки ліричних новель „Говорить лише поле" та „Смішні сльозинки", збірки новель „Зорепад", кількох п'єс та підготовлені для видання гумористичної повісти „Рятуйте мою душу", що появиться під редакцією Юрка Стефаника. Останній і представив тепло і сердечно письменника М. Понеділка довільно численно зібраній публіці в залі філії УНО в неділю, 21 травня о год. 8-ій вечора (понад 120 осіб під час триденного дозвілля під кінець цього тижня з нагоди „дня Канади" — це на відносини в Едмонтоні — рекордне число, якщо взяти до уваги, що вже в п'ятницю 19 травня під вечір тяглись цілі валки авт з човнами і шатрами на озера і в ліси та в Скалисті гори.) Гуморески і новелі читав мило зворушений доволі численно юкільксько своїх звеличників сам письменник, а саме: „Інфляція", „Елізабет" та „Спека і кіно" на переміну з відомим рецитатором Романом Осташевським, який відчитав настроєве оповідання „Журо ж моя журо" з автобіографічними моментами письменника та гуморєску „Будова комунізму розсипається". Приявні вітали письменника і рецитатора голосними і рясними оплесками.

В п'ятницю, 19 травня, о год. 8-ій вечора письменник мав свій авторський вечір в авдиторії св. Івана заходом Т-ва Українських Самостійників, що й покрило частинно кошти подорожі. Авторський вечір звеличав своєю приявністю Владика Андрій (УГПЦ), а в неділю митрофорний протоієрей М. Сопуляк, на обох цих виступах були теж приявними ще й інші пан-отці і професори університету Альберта в Едмонтоні.

М. Х.

Комісія Прав Людини Секретаріяту СКВУ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

с: митрополит УКЦеркви Максим Германюк, митрополит УПЦеркви Мстислав, пастор Володимир Боровський від Українського Євангельського Об'єднання Північної Америки та такі представники українських центральних репрезентацій: І. М. Білинський (ЗСА), М. Болюх (Австралія), о. В. Ганейко (Бразилія), д-р В. Іваницький (Аргентина), проф. Петро Кондра (Канада), Микола Плавюк (Канада), д-р С. Фостун (Европа). Спеціяльним дорадником Комісії є о. митрат д-р Василь Кушнір, перший президент Секретаріяту СКВУ.

Комісія запроектувала розбудову окремої секції з участю знавців в ділянках, які входять в засяг діяльности Комісії. У цьому напрямку допоможною буде Українська Американська Асоціяція Університетських Професорів (голова проф. Ю. Фединський), яка висловила свою готовість до такої співпраці. Комісія надіється на всебічну підтримку з боку українського громадянства у всіх країнах нашого поселення, а також окремих центральних і крайових громадських і наукових організацій та установ.

Комісія просить цією дорогою всіх заінтересованих звертатися на таку адресу: World Congress of Free Ukrainians Commission on Human Rights, P. O. Box 117, Old Chelsea Station, New York, N. Y. 10011.

ПРОЩА ДО ЄРУСАЛИМУ І ЛЮРДУ

Філядельфія. — У днях від 18 вересня до 3 жовтня ц. р. відбудеться українська проща до Святої Землі та Люрду у Франції, заходами „Провидіння". Прочани відїдають з Ню Йорку — Рим, Атени, Єрусалим та ін. святі місця, Люрд, Париж. Подорож коштуватиме 907 долярів.

Манітобський уряд на культурні цілі Осередку Української Культури й Освіти

Міністерство туризму та культурних справ Манітобського уряду приділило 11 тисяч долярів на культурні цілі Осередку Української Культури й Освіти. Гроші будуть зужиті на часткове оплачення постійних професійних робітників в Осередку.

Церемонія вручення чека, яку довершив Ярослав Семчишин, дорадник міністра для справ культури Лорена Дежардена, відбулася на спеціяльному засіданні Дирекції Осередку.

Приділюючи дотацію, уряд, у першу чергу, зважив на велику працю, що тепер проходить в Осередку та посилене зацікавлення і бажання самих українців розвинути свій культурний центр.

На фото (зліва): Володимир Климків — заступник голови Дирекції Осередку Української Культури й Освіти, Ярослав Семчишин — дорадник міністра для справ культури в Манітобському уряді, Богдан Гевак — суддя окружного суду в Манітобі.

У КАРАКАСІ, ВЕНЕСУЕЛЯ, НЕВІДОМІ БАНДИТИ підклали великої сили бомбу під будинок ITT — Інтернаціональної Телефонічної і Телеграфічної Компанії. Вибухом, що стався дуже рано, був зруйнований будинок дощенту.

ТЕЛЕГРАМИ ДО ПРЕЗ. НІКСОНА В МОСКВІ

Комітет для Оборони Радянських Політичних В'язнів, закликає Українську Громаду започаткувати масово телеграфічну кампанію до През. Ніксона під час його перебування в СРСР.

Просимо висилати телеграми на адресу:

President Richard Nixon
Embassy of the United States of America
Moscow, USSR

Текст телеграми:

Please urge Soviet Leadership to allow observers at Ukrainian Trials.

(Підпис).

Комітет просить дальшої підтримки від Українського Громадянства.

Адреса —

Committee for the Defense of Soviet Political Prisoners, P.O. Box 1294, Woodhaven, N.Y. 11421

УКРАЇНСЬКА ДИТЯЧА ТЕЛЕВІЗІЯ ПОЧАЛА ПРАЦЮВАТИ В КАНАДІ

Торонто. — Перша, напевно, у Вільному Світі, українська дитяча телевізія заіснувала в Канаді, під назвою „У тітки Квітки". Програми підготовляє „Телемайстерня Квітка", все це уможливила „Грагам Кейбл". Керує п-і Зеня Хабурська, скрипти пишуть різні пані, 9 осіб працюють у Студії, а 10 поза нею; при фотоапаратах — Маруся Бандера і Оля Калимон, за екран відповідає Нуся Пенцак, за звук — Олеся Талпан, про що писав „Гомін України" з 13 травня. Музичним керівником програми є Зоня Кушпета. Показують тепер програми під назвою „Котенятка", „Човник", „Уродини". Програми можна бачити на каналі 10 у четвер о г. 5 вечора, у п'ятницю о 5:30 вечора в окрузі „Грегем Кейбл", а від 24 травня й у середу о 4:30 по полудні, в окрузі „Роджейрс Кейбл". У повідомленні говориться, що пробажано, аби громадянство писало листи до телевізії в тій справі.

ВОЛОДИМИР ВОРОНКЕВИЧ КАНДИДАТ НА ФРІГОЛДЕРА В ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. ДЖ.

Володимир Воронкевич

У правиборах, що відбудуться в стейті Ню Джерзі у вівторок 6 червня ц. року кандидує разом з представниками інших етнічних груп на фріголдера — члена легіслятури повіту Джерзі Сіті також українець Володимир Воронкевич, син Василя й Анни Воронкевичів із Байону, Н. Дж. В. Воронкевич є членом 380-го Відділу УНСоюзу.

Закінчено друк великої праці д-ра Л. Луцева про Василя Стефаника

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ваних ще у 1930-их роках у Львові. У видавництві „Свободи" були видані в останніх десятиріччях ще такі монографічні праці д-ра Л. Луцева, як „Маркіян Шашкевич" (1963), „Т. Шевченко — співець української слави і волі" (1964), „Ольга Кобилянська" (1965), „Іван Франко. Життя і творчість" (1966) та велика 654-сторінкова монографія „Іван Франко — борець за національну і соціяльну справедливість" (1967). Видана тепер монографія завершується ще статтею від Видавництва про літературознавчу діяльність д-ра Л. Луцева, післясловом автора, як також вичерпною бібліографією та показником творів В. Стефаника і показником імен. Надруковану монографію д-ра Л. Луцева передано вже до переплетні і незабаром вона появиться на книгарських полицях. Книжку можна замовляти у книгарні „Свободи". Ціна у твердій оправі — 10 долярів.

ЧОМУ ПОСТІЙНЕ НАВЧАННЯ

(Закінчення зі сторінки 2-ої)

го використання. Навіть вічність не зможе винагородити втраченої хвилини. Коли постараємося розв'язати всі питання дня перед його закінченням, а наступний день почнемо цілком наново, без зволікань, зможемо використати всі хвилини для збагачення нашого життя. Треба вміти розрізняти істотні справи від неважливих. Оглядання телевізійних програм не зробить із нас ні кращих лікарів, ні кращих людей. Людське життя повинно складатися з праці, відпочинку та розваги. Коли наша праця є і нашою розвагою, то ми зможемо присвячувати більше часу читанню та праці над собою.

Розуміється, можна пов'язати відпочинок також із наукою. Тому тепер усе частіше відбуваються наукові з'їзди по відпочинкових місцевостях, які притягають велику кількість учасників. Такі з'їзди дуже популярні не лише в Америці, але також в Европі і навіть у Совєтському Союзі. Українська еміграційна преса переповнена п о в ідомленнями про такі імпрези.

По містах Америки та Канади існують поодинокі професійні та територіяльні угрупування. Всі вони мають відмінні програми та завдання. Серед них на нашу спеціяльну увагу заслуговує Українське Лікарське Товариство Північної Америки, що наприкінці травня відбуває свій науковий з'їзд. Цей з'їзд звертає нашу увагу ще й тим, що в ньому братимуть участь лікарі, які здобували медичну освіту вже на американському континенті і вважають себе частиною українського лікарського загалу.

На цю зустріч приїде багато студентів, що вказує на живучість нашої громади. Число українських студентів - медиків значно збільшилося протягом останніх кількох років. Це збільшене зацікавлення м е д ичними студіями серед наших студентів треба привітати з ентузіязмом і подбати, щоб число студентів постійно зростало. Цікавою є програма цього з'їзду, яка має на меті познайомити учасників із найновішими з д о бутками медицини. Там будуть виголошені доповіді із загальної медицини, дентистики та фармації.

Такі наукові з'їзди, посилені, відсвіжуючі курси та курси вдосконалення — дуже важливі чинники у житті сучасного лікаря. Програми цих з'їздів є звичайно керовані досвідченими людьми, а доповіді короткі й цікаві. Крім того вживається допоміжних засобів, як фільми та телевізія.

Треба радіти, що УЛТПА, хоч мала організація, все ж змогла досі влаштовувати наукові конференції із програмою високої якости. Значення таких з'їздів велике, бо провадяться вони українською мовою, згуртовують наш лікарський загал та роблять наше Товариство сущільною організацією. Як бачимо із передз'їздових повідомлень, у цій конференції братимуть участь визначні лікарі Канади та ЗСА.

ПРАВДА ПРО ІВАНА ФРАНКА В ЙОГО ТВОРАХ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

думку з 1881 р. і гостро критикував „всевладність комуністичної держави".

Читаймо Франкові твори і ствердім, що герої повістей і оповідань, такі, як Рафалович із „Перехресних стежок", Кость Дум'як і помішик із „Великого шуму" та Хома без серця із „Хома з серцем і Хома без серця", не схвалювали програми Маркса.

Прочитаймо Франкові поеми „Панські жарти", „Іван Вишенський" і „Мойсей" — і побачимо, що їхній автор не був пропагатором атеїзму, як твердять у підсовєтській Україні, де атеїзм є обов'язковою релігією. Це саме побачимо при читанні таких оповідань, як „Терен у нозі", „Як Юра Шикманюк брив Черемош". В першому з цих творів один із героїв заявляє: „Кожний з нас бачить не раз знаки Божої осторогі, але не кожний відчуває в них палець Божий".

В Україні твердять, що І. Франко звеличував російський нарід так, як це роблять російські комуністи. В дійсності Франко читав і знав не тільки російську літературу, але й польську, німецьку, чеську, французьку та англійську й літератури інших народів, як про це свідчать численні його переклади з різних мов. Російською літературою цікавився він більше, як іншими літературами, бож Україна мусіла жити в російській тюрмі народів. Та автор „Мойсея" зовсім не звеличував народу царів Івана Грозного, Петра І, Катерини II та Миколи І, як це видно з його статті в „ЛНВ" з 1904 р. під заголовком „Подув весни в Росії".

Згадавши про доктрину Лева Толстого „не супротивлятися злу", Франко писав у цій статті, що оте зло Л. Толстого „вже пі;століття гуляє по головах російського народу, розточує всі його суглави, деправує його душу, довело російський народ до крайньої бідности, його інтелігенцію до таких лябіринтів думки та поведінки, в яких висловлюється тільки крайнє зневір'я". (Згаданий вище Федченко покликається на цю Франкову статтю).

Отже, чи мав чим захоплюватися Іван Франко, який все своє життя противився злу та поборював його словом і ділом?

Правду про Івана Франка пізнаємо з його творів, а не з того, що про нього пишуть в Україні, поневоленій Москвою.

У „Пролозі" до поеми „Мойсей", цього „весільного дару" українському народові, поет висловив віру в те, що наша нація не буде „в сусідів гноєм" і „тяглом у поїздах їх бистроїзних".

О, ні! Не самі сльози
і зідхання
Тобі судились! Вірю в силу
духа
І в день воскресний твойого
повстання.

Сорок років блукали гебреї по арабській пустині. Вони зневірилися були в те, що дійдуть до обіцяної землі. Їхній пророк Мойсей заневняє гебрейську дітвору:

Та прийде колись час
і для вас
В життєвому пориві,
Появиться вам кущ
вогняний,
Як мені на Хориві.

Стане свято у вас,
мов в храму,
В той момент незабутній,
І озветься до вас із вогню
Отой голос могутній:

„Здійми обув буденних
турбот,
Приступи сюди сміло,
Бо я хочу післати тебе
На великеє діло".

Не гасіте ж святого вогню,
Щоб, як поклик настане,
Ви могли щиросердно
сказать:
„Я готовий, о, Пане!"

(Кінець)

СЕНАТОР - ДЕМОКРАТ ВІЛЛЬЯМ ПРОКСМАЄР й очолювана ним Об'єднана Конгресова Комісія в справах економіки висловились негативно про дотеперішню працю урядової програми для врегулювання цін і заробітків. Об'єднана Комісія вважає, що ця програма виявилась мало ефективною та що „друга фаза контролі над заробітками і цінами була коштовною помилкою".

ПОЛІЦІЯ ЗААРЕШТУВАЛА В БРОНКСІ, Н. Й., трьох спеціялістів по виробництву так зв. молотовських коктейлів — вибухових і запальних самовиробних бомб. На даху будинку поліція знайшла 24 молотовські коктейлі й заарештувала їх „продуцентів": Р. Лопеса, якому 16 років, Х. Гарсіо — 17 років і Г. Канселя — 16 років віку. Вони сказали поліцаям, що готуються „захищати свою спільноту". Припускають, що на даху дому йшла підготова однієї ґрупи молоді для нападу на іншу.

Величавий похорон сл. п. майора Богдана Лисяка

1-го травня 1972 р. українська громада Ню Гейвену похоронила на цвинтарі св. Лаврентія визначного військового і громадського діяча майора Богдана Лисяка.

У величавому похороні брали участь не тільки українське громадянство Ню Гейвену й околиці, але також багато громадян з дальших округ, численні делегації Станиць Братства кол. Вояків 1-ої Української Дивізії УНА з прапорами своїх станиць і багато друзів померлого з різних місць нашого поселення.

Майор Богдан Лисяк це людина, яка вірила в збройний чин українського народу на шляху його прагнень до незалежної держави. Це один з тих „найкращих хлопців" з Дивізії, що ще в 1941 році взяли зброю в руки і відійшли із Західної України на схід з похідними групами ОУН, щоб там повести працю, конечну для проголошення волі українського народу, створивши незалежну державу. Його не заломили невдачі і тому, коли зорганізовано 1-шу Українську Дивізію, він вступив у її ряди, щоб продовжувати боротьбу проти Москви та щоб цією боротьбою заявити світові, що наш нарід не погодиться на московське ярмо і здібний в найтяжчу хвилину свого життя стати до бою за свою волю.

Як старшина Дивізії перейшов багато боїв і з завзяттям виконував свій важкий обов'язок доброго вояка за визвольну справу свого народу. На останньому етапі побуту Дивізії в Ріміні визначився великою ініціятивою в праці для врятування Дивізії від зазіхань Москви, що жадала від аліянтів дати нашу Дивізію під її „юрисдикцію", що в практиці означало засудити Дивізію на знищення у московських „виправних таборах". Тішився він пошаною своїх товаришів зброї і також пошаною та приязню Головного Командира Української Національної Армії, генерального штабу генерал-полковника Павла Шандрука, який приїхав до Ню Гейвену, щоб попрощати доброго старшину своєї Армії, взявши участь у панахиді й похоронних обрядах.

Похоронні обряди почалися у неділю увечері панахидою, відправленою пароха Ню Гейвену о. Мицишином, о. Скульським та о. Огірком. Біля труни стояла почесна стійка вояків Дивізії та стійки з прапорами кількох Станиць і організацій. На панахиді й похороні співав об'єднаний хор Ню Гейвену і Гартфорду. Піснею „Видиш, брате мій" закінчено панахиду. На панахиді виголосив прощальну промову д-р Роман Дражньовський, тепер голова Крайової Управи Братства кол. Вояків 1-ої Дивізії УНА в ЗСА, поручник Любомир Білик з Рочестеру як делегат Головної Управи Братства від Головної Управи і друзів з Рочестеру, делегат Станиці Братства з Філядельфії Стефан Мазурок від дивізійників з Філядельфії, голова Мих. Ковальчик від Товариства Колишніх Вояків УПА з Філядельфії, а від Об'єднання Вояків УПА Америки і Канади п. Хома. Українські Ветерани Американської Армії також вислали на панахиду свого представника Геррі Полчі.

Другого дня о. капелян Дивізії о. Богдан Левицький разом, з вище згаданими вже священиками, відправляв Соборну Службу Божу і брав участь у похороні. У церкві попрощав Покійного о. парох Мисишин від парохії і парохіян, а о. Богдан Левицький як капелян і товариш зброї, на тлі релігійних розважань, висказав слово також вдові, синам Покійного і родині.

На цвинтарі промовляв Головний Командир Української Національної Армії Генер. Штабу генерал-полковник Павло Шандрук.

На могилу Покійного герока, а генерал передав цей писанки грудки землі з України, яку привезла з дому п-і Сова. Друзі зняли наш національний прапор, що ним була накрита труна, зложили його і передали в руки генерала Павла Шандрука, а генерал перед цей прапор вдові, як теж і подушечку з бойовими відзначеннями і медалями Покійного. Голова місцевої Станиці Братства попросив учасників похорону на тризну, приготовану активним жіноцтвом.

Тризну приготовано у парохіяльній залі і на ній було приявних понад двісті осіб. Тризною проводив професор Іван Телюк, колишній старшина Дивізії. Він запросив до слова ще декількох промовців: редактора і диктора Української Радіової Програми з Честеру, Па. п. Забродського, делегата Організації Визвольного Фронту; від місцевого громадянства голову Філії Українського Конгресового Комітету д-ра М. Снігуровича; автора цього допису, як члена Крайової Управи Братства кол. Вояків 1-ої Дивізії УНА і сеньйора Старшинського Корпусу Дивізії.

Тризну закінчив словом проф. Телюк, попросивши о. пароха провести молитву. Переведено збірку, якої висліди буде подано в пресі, як теж у пресі буде подано, на які цілі збірку призначено. Проведенням похорону займалися старшини: п. Мандич, п. Шевчук і п. Антонишин. Д-р Єфрем Веремчук в імені родини подякував всім організаціям, які вислали делегації на похорон, спричинам Покійного і громадянству.

Михайло Ліщинський

КОРОТКІ ВІСТКИ

КАНЦЛЕР ЗАХІДНЬОЇ НІМЕЧЧИНИ ВІЛЛІ БРАНДТ ПРИБУВ до Відня з офіційними відвідинами, щоби з австрійським канцлером Бруном Крейскі переговорити про старання Австрії дістати від Европейської Економічної Спільноти спеціяльні привілеї. Австрія не могла старатися за повне членство в ЕЕСпільноті, бо запротестували проти цього Совєти, які твердили, що це порушило б „невтральність", до якої зобов'язалася Австрія, коли привернули їй її самостійність.

КОМУНОКИТАЙСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ЧЖОУ ЕНЬ-ЛАЙ ЗУСТРІВ сенатора Гю Скотта, як той прилетів був недавно до Пекіну, таким запитом: „Чи ви маєте з собою вашу книжку? Я хотів би мати її з вашим автографом". Сенатор Гю Скотт, лідер республіканської меншости в Сенаті, написав був у 1966 році книжку „Золотий вік китайського мистецтва". Він не мав її з собою, але купив один примірник у поворотній дорозі у Гонг Конгу і післав із своїм автографом Чжоу Ень-лаєві.

У РЕДМОНДІ, ОРЕГОН, ПІД ЧАС ПЕРЕДВИБОРЧОЇ кампанії, що її провадив сен. МекҐоверн, якийсь 80-літній Алберт Меглін почав висловлювати погрози на адресу президента Ричарда Ніксона, що він його заб'є. Агенти таємної служби, які охороняють сен. МекҐоверна, заарештували старого й передали його до рук поліції — за погрози на адресу Президента.

20-ЛІТНІЙ МАРК ГОЛДСІН І ЧЕТВЕРО підлітків по 15 років життя вирішили зробити „прогулянку", в кінці якої опинились у поліції. Вони їхали через містечка Лонг Айленду автом і стріляли з дробової рушниці по запаркованих автомобілях. П'ятеро недоумків пробили дробом вікна в яких 200 автомобілях, доки їх не затримала таки поліція в Розлин Гайтс.

НА ТАЙМС СКВЕРІ В НЮ ЙОРКУ СТУДЕНТИ, учасники демонстрації проти війни у В'єтнамі, розкалили вогнище поблизу будки, де рекрутують добровольців до армії. Демонстранти спиняли вуличний рух. Поліція заарештувала 10 особливо „буйних" студентів, між ними й репортера з радіостанції, на прізвище Селвін. Йому 26 років, а в його кишені поліція знайшла наркотики ...

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АННА ГЕМБЕЛ — членка УНС Відд. 113 В-ва св. Івана в Дерри, Па., померла 29 листопада 1971 р. Народ. в 1885 р. і стала членкою УНСоюзу в 1924 р. Полишила в смутку 11 дітей: Марію, Генелу, Анну, Софію, Катерину, Рожу, Андрея, Юлію, Івана Мічела і Мідред. Похорон відбувся на цвинтарі св. Йосафата в Дерри, Па. Вічна Їй Пам'ять! І. Ярчак, секр.

АНДРІЙ КОЗЕМЧАК, член УНС Відд. 113 В-ва св. Івана в Дерри, Па., помер 3-го лютого 1972 р. на 80 р. ж. Став членом УНС в 1915 р. Полишив у смутку родину. Похорон відбувся 7 лютого 1972 на цвинтарі св. Йосифа в Дерри, Па. Вічна Йому Пам'ять! І. Ярчак, секр.

МАРІЯ РАШ, членка УНС Відд. 7 Т-ва Д. Капітули в МекАду, Па., померла 3 лютого 1972 р. на 82 р. ж. Стала членкою УНС в 1927 р. Полишила в смутку 6 дочок, 2 синів, 20 внуків і 26 правнуків. Похорон відбувся 5 лютого 1972 р. на цвинтарі St. Kunegunda, McAdoo, Pa. Вічна Їй Пам'ять! Гелен Словік, секр.

о. ПЕТРО ТУРЯНСЬКИЙ — член УНС Відд. 257 в Лос Анджелес, Кал., помер 5-го січня 1972 р. на 84 р. ж. Нар. в с. Липниця Долішня, пов. Рогатин, Україна. Став членом УНС в 1922 р. Полишив у смутку дружину Анну, сина Василя, 3 доньки: Сигвію, Віру і Ірену, 3 внуків. Похорон відбувся 8-го січня 1972 р. на Mt. Hope Cemetery, San Diego, Cal. Вічна Йому Пам'ять! П. Сильчак, секр.

ЮРІЙ ФЕДЧАК, член УНСоюзу Відд. 236 Т-ва Вільні Козаки в Зауте, Па., помер 9 грудня 1971 р. на 79 р. ж. Став членом УНС 1921 р. Полишив у смутку дружину Рожу, 2 доньки: Флоренс і Ірену, сина Филипа і сестру. Похорон відбувся 11 грудня 1971 р. на цвинтарі в Athens Township, Pa. Вічна Йому Пам'ять! Секретар

ІВАН КОПКО, член УНСоюзу Відд. 481 Т-ва І. Франка в Карнегі, Па., помер 9 грудня 1971 р. на 59 р. ж. Нар. в Карнегі, Па., став членом УНС в 1934 р. Полишив в смутку дружину Ольгу, доньок: Йоанну і Стефанію, сина Степана та внуків. Похорон відбувся 13 грудня 1971 р. на цвинтарі св. Трійці в Карнегі, Па. Вічна Йому Пам'ять! М. Сивий, секр.

МИКОЛА СТРІЛКА — член УНС Відд. 168 В-ва св. Василія в Перт Амбой, Н. Дж., помер 12 грудня 1971 р. на 83 р. ж. Став членом УНС в 1926 р. Полишив у смутку доньку Анну і сина Волтера. Похорон відбувся 15 грудня 1971 р. на цвинтарі в Ньюлейн, N.J. Вічна Йому Пам'ять! І. Бабин, секр.

НЕЛЛІ ПЕЛЕХ, член УНСоюзу Відд. 204 Т-ва о. А. Гончаренка в Ню Йорку, Н. Й., померла 4 грудня 1971 р. на 76 р. ж. Нар. в с. Ужгорів, пов. Рогатин, Україна. Стала членкою УНС в 1938 р. Полишила в смутку доньку Марію. Похорон відбувся 9 грудня 1971 р. на цвинтарі Кальварія в Вудсайд, Квінс, Н. Й. Вічна Їй Пам'ять! В. Палідвор, секр.

СТЕФАН САСОВСЬКИЙ — член УНС Відд. 64 Т-ва Т. Шевченка в Патерсон, Н. Дж., помер 11 грудня 1971 р. на 80 р. ж. Став членом УНСоюзу в 1927 р. Полишив у смутку доньки: Джосі, Емілію, Олену, сина: Честера і Емілія і 3 внуків. Похорон відбувся 14 грудня 1971 р. на цвинтарі Кальварія в Патерсон, Н. Дж. Вічна Йому Пам'ять! І. Бурий, секр.

Апліказія на прийняття — на — КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ на СОЮЗІВЦІ
КЕРГОНКСОН, Н. Й.
від 6-го до 31-го СЕРПНЯ 1972 року

Ім'я і прізвище: ....
Адреса: ....
Вік: .... Член УНС, Відділ: ....
Знання української мови:
СЛАБО ☐ ЗАДОВІЛЬНО ☐ ДОБРЕ ☐
Залучую на рахунок оплати $..............
(Повна оплата курсів — $150.00. Половину належности треба вплатити з аплікацією).
Апліказії висилати на адресу:
UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION ESTATE
Kerhonkson, N.Y. 12446 Tel.: (914) 626-5641

ТАРЗАН, Ч. 6755. Медсестра Наомі хоче приманити опричників

Ризикуючи себе, як приманку, поки вони могли зупинити її медсестра Наомі метнулася від скритих у клініці Тарзана і Чуло, щоб заманити опричників на беріг.

Вона перебігла біля мене, поки я міг піймати її, Тарзане.

Це моя помилка, Чуло! Я не повинен був залишати її тут, щоб піклуватися мною. Я повинен був відіслати її назад на летунську базу з парашутистами.